

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χράαν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΜΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησία . . . . . 82. 8.—	Ἔτησία . . . . . 102. 10.—
Ἐξάμηνος 4.50	Ἐξάμηνος 5.50
Τριμήνιος 2.30	Τριμήνιος . . . . . 3.—

Ἄι συνδρομαὶ δοχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπέρ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐδμηκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΝΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Μὲ ποτόν;
—Μὲ τοὺς μαύρους τοῦ κυρίου Ἀλβαράδο.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπίστευε τώρα ταῦτά του· καὶ ἡ Κολέττα ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ διηγηθῇ μὲ τὴ σειρά ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ στὴ φαζέντα. Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐφαίνετο στὸν μικρὸ φυλακισμένο τόσο φανταστικὴ, τόσο παράξενη, τόσο ἀπίστευτη, ὥστε κάθε τόσο τοιμποῦσε τὸ χέρι του ἢ ἀγγίζε τὴν Κολέττα, γιὰ νὰ βεβαιώνηται δὲ ἦταν ἔξυκνος. Ἐπιτέλους ἐπαύθη ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ὄνειρο καὶ ὅτι πραγματικῶς εἶχε μπροστά του τὴν Κολέττα, τὴν ἴδια, ὁλοζώντανη. Καὶ τότε τὸν ἔπιασε μιὰ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

—Ὡστε μπορῶ νὰ βγῶ τῶρ ἀπὸ δω ἰ ἐφώναξε· δὲν θὰ κατανήσω ὅλως διόλου

«Καλῶς τον!.. Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ ξαναβλέπω...» (Σελ. 310, στ. α'.)

τρελλός... δὲν θὰ πεθάνω μέσα στοὺς τέσσαρους τοίχους τῆς φρικτῆς αὐτῆς φυλακῆς!..

—Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, ἔλα μαζί μου· θὰ ἰδῆς ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθιος καὶ ρώτησε τὴν μικρὴ του φίλη:

—Καὶ ποῦ θὰ μὲ πῆς;

—Στὸν κ. διευθυντή.

Ὁ φυλακισμένος ἀνατρίχασε καὶ ὀπισθοχώρησε.

—Ὦ, ἔκαμε, θὰ μὲ στείλῃ στὸ ντούς!

—Μὴ φοβάσαι! ἀποκρίθηκε ἡ Κολέττα, ἐνῶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι· ὁ μπαμπᾶς μὲ τοὺς μαύρους τοῦ εἶν' ἐδῶ, θὰ ἰδῆς!

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ κελλί. Ὁ Ἐρρίκος ἐδοκίμασε ἕνα κολὸ ἤθρονικὸ συναίσθημα, βλέπων τὴν τρομερὴ ἐκεῖνη πόρτα, τὴ γεμάτη σύρτες καὶ κλειδαριές, νανοίγεται μπροστά του μ' ἕνα σπρώξιμο. Περπατοῦσε μόνος κ' ἐλεύθερος στὸ διάδρομο. Καὶ ἡ θεὰ τῶν μαύρων, ποῦ φύλαγαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ, τὸν καθυσόχασε στὴν ἐντέλεια.

Ὅταν τὰ παιδιὰ μῆχαν σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ὁ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς τῆς Κολέττας ἀποτελεῖωνε τὸ κάπνισμα

«Ἐσὺ!.. ἐσὺ ἐδῶ!.. Ἀδύνατο!» (Σελ. 303, στ. β'.)

του πούρου του, κυττάζων ευχαριστη- μένος ένα τραπέζι, που οι υπηρέται του είχαν στήσει: εκεί στη μέση και το έφε- ρτωναν τώρα με διάφορα φαγιά, δρεκτι- κώτατα.

Γύρισε γελαστός προς τον μικρό ήθο- ποιδ και, τείνων τη χερούκλα του, με τη μεγαλύτερη ήρεμία, του είπε:

— Καλώς τον!... Χαίρω πολύ που σε ξαναβλέπω. Πώς τα πέρασες λοιπόν, από τον καιρό που χωριστήκαμε στη «Γαλλία»;

— Ο Έρρικος άρπαξε εκείνο το χέρι, το έσφιξε δυνατά και το έτράνταζε, για να δείξη όλη του την ευγνωμοσύνη, ενώ με μεγάλη συγκίνηση έτραβίλισε:

— «Αχ, κύριε!... τί καλός που είσαι!... Πώς να σ' ευχαριστήσω... για ό,τι έκάματε για μένα!... Η Κολέττα μου τ'ό έειπε όλα... Θα σ' είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή!»

— Περιττό, πε- ριτό, τον έκοψε φαι- δρά ο Άλβαράδο. Δεν έκαμα δα και τίποτε σπουδαίο. Εί- δες όμως πόσο δίκιο είχα, όταν σου έλε- γα στη «Γαλλία», να έλθης μαζί μας στη φαζεντα; Ένα παιδί, στην ηλικία σου, δεν μπορεί να πετ'α μονάχο του, με τα δικά του φτε- ρά. Είχα δίκιο ή όχι;

— Ναι, βέβαια, αποκρίθηκε ο Έρ- ρίκος, άλλ' αν τ'α ξέρατε όλα, αν ξέ- ρατε το μυστικό μου, αν ξέρατε γιατί ήλθα στη Βραζιλία, θα έννοούσατε ότι δεν μπορούσα...

— Καλά, τον έκοψε πάλι ο κτημα- τίας, αυτά θα μου τ'α π'ης ύστερα. Για την ώρα, θα φ'αμε... Γιατί τίποτε δεν κάνει τόση πείνα, όσο η αλωσις ενός καταστήματος εξ' εφόδου. Αλή-θεια, αγαπητέ μου γιατρέ;

— Δεν επεδόθηκα ποτέ σε τέτοιου είδους σπ'όρτ, ώστε να μπορ'ω να πο- φανθώ! αποκρίθηκε ο κ. Περέζ.

Κ' έτοιμάσθηκε ναποσυρθ'η' αλλά ο Άλβαράδο τον έκράτησε.

— Όχι, όχι, είπες, έννοούμε να μ'ος περιποιηθ'ητε, αφού είμαστε στο σπίτι σας. Τι λες και σ'ό, μικρέ;

— Ο Έρρικος, μπροστά στ'ό δήμιό του, έκαμε κίνηση τρόμου και άποτροπιασμού. Αλλά ο κ. Περέζ, με γαλήνη, του είπες:

— Έρρικε Δαλλινύ, οι φίλοι σου μου έφεραν πληροφορίες, που με πείθουν, ότι έχεινε κάποιο λάθος εις βάρος σου

και ότι δεν είσαι τρελλός. Σε παρα- καλώ λοιπόν να συγχωρήσης την... θερραπεία, που υποχρεώθηκα να σου επιβάλω και να πιστεύσης, ότι χαίρω πολύ που σε βλέπω ελεύθερο.

— Πολύ καλά! έφώναξε ο Άλβα- ράδο. Σ'ος συγχωρεί. Και τώρα στο τρα- πέζι. Αγαπητέ μου γιατρέ, δεξιά μου. Τα παιδιά άντικρύ.

Έκάθισαν έτσι και το παράξενο γεύμα άρχισε. Έννοείται βέβαια, ότι στην άρχή η συνομιλία δεν ήταν πολύ εύκολη. Γρήγορα όμως η Κολέττα ξα- ναβρήκε όλη της τη χαρά και την ζωη- ρότητα, αφού μάλιστα εκάθητο δίπλα στ'όν μικρό της φίλο Έρρικο.

Και ο Άλβαράδο επίσης ήταν ζαι- δρότατος. Έφαγε και ήκιε «ένα περί- δρομο», προσέχων μόνο να μην βάλη τ'ό στόμα του τίποτε, πριν ιδ'η τον Πε- ρέζ να τ'ό δοκιμάζη. Και 'ό υποχρεω-

έπεσε με τ'α μούτρα στο τραπέζι και άποκοιμήθηκε.

Με προσοχή και τρυφερότητα παρα- μάνας, ο κτηματίας σήκωσε στην άγ- καλιά του το χαριτωμένο κοριτσάκι και τ'ό ξάπλωσε σ' ένα καναπέ. Έπειτα είπες στον Περέζ:

— Αγαπητέ μου γιατρέ, και σεις θα είσθε κουρασμένος. Πηγαίνετε στο κρεβάτι σας και μη σ'ος νοιάζη για μ'ος. Οι άραπάδες μου άγρυπνο'ν και μ'ος φυλάνε. Εγώ θα μιλήσω λίγο με τ'ό παιδί.

Η συμβουλή αυτή ήταν συγχρόνως και διαταγή. Ο Περέζ λοιπόν υπο- χρεώθηκε να άπακούση, και άποσύρ- θηκε στην κάμαρά του, συνοδευόμενος από δύο μαύρους, που έβαλε ο Άλ- βαράδο να τον φυλάγουν.

Αμα έμεινε μόνος με τον Έρρικο, ο Βραζιλιανός έγέ- μισε τα δυο ποτή- ρια τους με σαμ- πάνια και του είπες με αγαθότητα:

— Και τώρα, μι- κρέ μου φίλε, πρέ- πει να μου διηγηθ'ης όλη σου την ιστορία, γιατί, έννοεις, δεν θ'α μου ήταν καθό- λου εύχαριστο να σ'ε βγάλω σήμερα απ' αυτή τη σφηκοφω- λη, για να ξανα- πιασθ'ης αύριο. Λέγε μου λοιπόν, τί ήλθες να κάμης εδώ;

Η Έρρικος, φυ- σικά, δεν έδιστασε να έμπιστευθ'η στ'όν λαμπρόν αυτόν άν- θρωπο, που τον έσωσε. Και ήταν τόσο εύτυχής που μπορούσε επιτέλους να μιλήση σε κάποιον ελεύθερο, νάνοιξη την καρδιά του και να τ'ου φανερωθ'η τ'ό μυστικό που τον έπνιγε!

Έτσι διη- γήθηκε στ'όν κτηματία λεπτομερώς την μυστηριώδη εκείνη κλοπή της Πιστω- τικής Τραπέζης, που έγινε η αίτια να καταδικασθ'η ο άθώος πατέρας του και η πηγή όλων του τ'ου δυστυχημάτων.

Όστερα όμως από τ'α συμβάντα τ'ης Όστανδης, που κι' αυτά επίσης τ'α έξη- στέρησε στ'όν Άλβαράδο, ο Έρρικος ήταν βέβαιος, ότι ο μόνος έννοχος τ'ης κλοπής ήταν ο γαμπρός του Άγκλας. Ακολούθησε λοιπόν τον άνθρωπον αυτόν ως την Βραζιλία, για να προ- σπαθ'ησεν να λάβη την απόδειξη τ'ων έγκλημάτων του και να επιτύχη την άποκατάστασι του πατέρα του.

Ο σενιόρ Άλβαράδο άκουσε με την μεγαλύτερη προσοχή την διήγησι του

καιδιού, που πρέπει να βάσταζε πολλές ώρες, γιατί όταν έτελειώσε, ο άνατέλ- λων ήλιος φωτοπλημμυρούσε το γραφείο του κ. Διευθυντού της Ασκήσης Οικίας. Και τώρα ο μικρός Σομώ περίμενε με αγωνία την γνώμη του Βραζιλιανού κι' άνησυχούσε πολύ που τον έβλεπε να σιωπ'α, ξακλωμένος πάντα στην πολυ- θρόνα του, με τ'α μάτια κλειστά. Μη- κως τον πήρε ο ύπνος;...

Καθόλου! Ο Άλβαράδο δεν είχε άποκοιμηθ'η... Άπεναντίας, η ιστορία του Έρρικου είχε κινήση σε μεγάλο βαθμό τ'ό ενδιαφέρον του, αφού μάλιστα ο δραστής τ'ων έγκλημάτων ήταν άδελφός τ'ης αγαπημένης του Κολέττας, που εξακολουθούσε, άνοσηπη κι' εύτυχι- σμένη, να κοιμάται, εκεί στ'όν καναπέ...

Αυτός λοιπόν ο κλέπτης, αυτός ο δο- λοφόνος είχε τ'ό δικαίωμα, αν γύριζε μια μέρα στη Γαλλία, να τ'ου τ'ην πάρη; να τον έμποδισ'η να την υιοθετήση, όπως τ'ό επιθυμούσε;... Όχι, αδύνατο!... Όσοτε τ'ό προσωπικό του συμφέρον εύρίσκετο σύμφωνο με τ'ό φυσικό του αίσθημα τ'ης δικαιοσύνης. Και γι' αυτό, όταν ο μι- κρός έτόλμησε επί τέλους να τον ρωτήση:

— Μπορώ, κύριε, να στηριχθ'ω στη βοήθειά σας;... Πητέ μου, σ'ος παρα- καλώ!

Ο καλός άνθρωπος άρπαξε τ'ό χέρι του παιδιού, τ'ου τ'ό έτράνταζε και του είπες:

— Ναι! μπορείς να στηριχθ'ης σε μένα, και γερά μάλιστα!

Ο Έρρικος έπνιξε κραυγή χαράς... Δεν θ'άταν λοιπόν μόνος, για ν' άγω- νισθ'η εναντίον του τρομερού γαμπρού του. Στο έζης θ'α είχεν ένα στήριγμα, ένα βοηθό: Τον δυνατόν αυτόν άνθρωπο, που μπροστά του χαμηλώναν όλοι οι τ'οίχοι κι' άνοιγαν όλες η πόρτες!

— Σ'ος παρακαλώ, κύριε, τ'ου είπες, συμβουλευτάτε με, οδηγητέ με! Βλέπω τώρα, ότι είμαι πολύ μικρός, για να τ'α καταφέρω μονάχος μου. Πητέ μου, τί πρέπει να κάμω;

Ο κτηματίας τον ένύτταξε στα μάτια.

— Τι πρέπει να κάμης, μικρέ μου φίλε; άποκρίθηκε. Μ' αυτό ίσα-ίσα συλλαγίζομαι κι' εγώ. Δεν ξέρω άκόμη!

Ο Έρρικος άκόρησε μ' αυτή την άπάντησι.

— Πώς; έκαμε, δεν ξέρετε σεις, που είσθε τόσο δυνατός; Αδύνατο!

— Όχι, σου λέγω, έπέμεινε ο κτη- ματίας, δεν ξέρω τί πρέπει να κάμης. Αυτός ο κακοϋργος, αυτός ο Άγκλας, είνε πολύ επικίνδυνος κατεργάρης και ο κόλεμος εναντίον του θ'α είνε δύσκολος.

— Ναι, υπέλαθε ο Έρρικος, μα η δικαιοσύνη πρέπει να θριαμβεύη! (Έπειτα συνέχισε) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΛΚΙΔΑ

Του Εόριπου. ώραία Νεράϊδα, άγνή Χαλ- κίδα, Που τόσες όμορφές σε τριγυρίζουν, Που όλα σου: άγέρας, λουλούδια μυρίζουν "Αρωμα θείο, ό λατρευτή Πατρίδα"

Που τον Ήλιο στα σπλάχνα σου πρωτοείδα Κι' άπ' τ'ης άφρογιαλιές που σε στολίζουν Και τόση χάρη σφάγια σου χαρίζουν, Τ'ης θάλασσας πρωτόειδα μια λουρίδα

Που σ'ης έρμιές σου ξεκαλωμένος χάμου, Είνε στη θάλασσά σου με τη βάρκα Τα πρώτα όνειροπόλησα όνειρά μου,

Που άλλα σφύσαν κι' άλλα μ' όστά και σάρνα Ζωντανέψαν και μέκαναν ν' άνέβω Ψηλότερα.— ό Πατρίδα, σε λατρεύω!...

ΙΩΑΝ. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΛΟΓΗ ΣΤΑΔΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΥΧΝΑ ή «Διάπλασις» μου δείχνει γράμματα φίλων της, που ζήτουν τη συμβουλή της στο δύσκολο πραγματικώς πρόβλημα τ'ης έκλογής σταδίου: Τι με συμβουλεύεις να γίνω καλλίτερα, Διάπλασις μου; γιατρός ή δικηγόρος; μηχανικός ή αξιωματικός; έμπορος; ή ζωγράφος; φιλόλογος ή μαθηματικός; χημικός ή αστρονόμος; Και ούτω καθ' εξής. Φυσικά, τ'ης περισσότερες φορές, ή Διάπλασις δυσκολεύεται ν' άπαντήση. Γιατί δεν έχει τ'ο στοιχεία εκείνα, που θ'α τ'ης χρειάζονταν. Μπορεί να ξέρη, παραδείγματος χάρι, αν ένας φίλος της, που τον γνωρίζει μόνον από τ'α γράμματά του, έχει περισσότερη κλίσι γι' αυτή την επιστήμη παρά για κείνη; Μπορεί να ξέρη τ'ης οικονομικής και τ'ης άλλες συνθήκες, που επιβάλλουν 'ε ένα ώρισμένο παιδί να έλλέξη αυτό τ'ό επάγγελμα και όχι εκείνο; Γι' αυτό συνήθως ή Διάπλασις συμβουλεύει τ'ους φίλους της να συμμορφώνονται με την επιθυμία τ'ων γονέων τους. Γιατί αυτοί, φυσικά, είνε σε θέσι να ξέρουν καλλί- τερ' από κάθε άλλον και τ'ης συνθήκες τ'ης ζωής και τ'ης κλίσεως τ'ων παιδιών τους. Είνε οί νοικοκύρηδες, και καθώς λέγει ή παροιμία, «όσα ξέρει ο νοικο- κύρης, δεν τ'α ξέρει όλος ο κόσμος».

Και όμως, καμιά φορά, κι' οι γονείς κάνουν λάθος: Προτρέκουν τ'α παιδιά τους σ' ένα επάγγελμα που δεν είνε γι' αυτά, ή τ'α έμποδίζου από ένα άλλο, που θ'α ήταν η εύτυχία τους και η δόξα τους. Τ'ό λάθος αυτό γίνεται προπάν- των, όταν υπάρχη κάποιος κλίσι για ένα από τ'α λεγόμενα «έλευθέρια επαγ- γέλματα». Όταν έξαφνα τ'ό παιδί θέλη

να γίνη ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ποιητής, συγγραφέας, δημοσιογράφος, ήθοποιός και πάσι λέωντας. Οί γονείς τότε, πρακτικοί άνθρωποι, τ'ο συμβου- λεύουν κι' επιμένουν να γίνη, παραδείγ- ματος χάρι, έμπορος. Και ξέρετε τι μεγάλη, τι άπέραντη διαφορά είνε από τ'ον έμπορο ως τ'ον καλλιτέχνη;... Αλή-θεια, εδώ είνε όλη ή δυσκολία. Έπι- τέλους, όταν ένα παιδί σε ρωτ'α: τί να γίνω; γιατρός ή δικηγόρος; χημικός ή αστρονόμος; έμπορος ή τραπεζιτικός; τηλεγραφητής ή παραγγελιοδόχος; Μπορείς να τ'ου άπαντήσης; Γίνου ό,τι θέλ'ης, ό,τι σου άρέση. Η διαφορά ανά-μεσα σ' αυτά είνε σχετικώς μικρά. Ένα παιδί που έχει κλίσι για την αστρονο- μία, εύκολα θ'α γίνονταν και χημικός. Ούτε είνε σπουδαίο λάθος αν γίνη έμπο- ρος ένας που μπορούσε να γίνη και Τραπεζιτής. Ναι, αλλά όταν σ' έρωτ'α: Ήθοποιός με μέλλον Κοκλέν, ή γρα- φεύς τ'ου ύπουργείου με μέλλον Τμημα- τάρχου; Τι να τ'ου άπαντήσης; Έδώ ή διαφορά είνε όση από τ'ον ουρανό στη γη.

«Όρίστε, γίνου ήθοποιός. Κ' ένας μέτριος ήθοποιός κερδίζει όσα ένας τμηματάρχης. Και γρηγορότερα μάλι- στα.» Κι' αν τ'ό παιδί δεν έχει πραγ- ματική κλίσι για τ'ό θέατρο; αν δεν έχη την Ικανότητα να γίνη ούτε μέτριος ήθοποιός; Καταστρέφεται ή όχι; Πές του λοιπόν: «Όρίστε γίνου Τμηματά- ρχος. Καλλίτερα στα αίγουρα.» Αλλά είνε σίγουρα πραγματικώς; Μπορεί ποτέ να γίνη υπάλληλος, έμπορος, στρα- τιωτικός, μηχανικός, ένας γεννημένος καλλιτέχνης; Θα είνε δυστυχισμένος! Στο τέλος μπορεί να τ'α πετάξη όλα και ακολουθήση την κλίσι του, όταν θ'α είνε πλέον άργά. Και να μην κάμη τίποτε και σαν καλλιτέχνης, όπως δεν έκαμε σαν έμπορος.

Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή, μεγάλη σκέψις, όταν τ'ό παιδί πρόκειται να διαλέξη ανάμεσα σ' ένα επάγγελμα έλευθέριο και σ' ένα στάδιο κοινό. Ούτε μπορεί κανείς να δώση λύσι σε τέτοιο ζήτημα από μακριά. Πρέπει να γνωρίζη καλά τ'ό παιδί και να είνε σε θέσι να κρίνη, αν η Ικανότης του στο να ζωγρα- φίζη, να γράφη, να τραγουδάη, να συν- θέτη ή να εκτελή μουσική κτλ. είνε αρκετή για να τ'ην κάμη επάγγελμα. Μόνον ίσως οί δασκάλοι στα διά-φορα αυτά καλλιτεχνικά μαθήματα, — γιατί κάθε παιδί, από τ'ό σχολείο άκόμη, μαθαίνει και λίγη μουσική, και λίγη άπαγγελία, και λίγη ζωγραφική κτλ. — μπορ'ουν να φωτίσουν και να συμβου- λεύουν τ'ους γονείς. Έμεις οί άλλοι, από μακριά, δεν μπορο'ουμε να δίνωμε παρά συμβουλές γενικές. Αλλ' αυτές δεν έχουν και τόση χρησιμότητα.

Σ'ος άσπάζομαι ΦΑΙΛΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Ἀκούσας τέτοιο πρᾶγμα, ὁ Τώνης δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κραυγὴν ἀγανακτήσεως. Ἄλλ' ὁ γέρον Ἰβάν, ὁ

«Τὸ αὐτοκίνητον, μὲ μετρίαν ταχύτητα...» Σελ. 313, στ. α'.)

ὁποῖος δὲν εἶχε τελειώσῃ τὴν διήγησίν του, τὴν ἐξηκολούθησε καὶ οὕτως ὁ μικρὸς μας φίλος ἔμαθε καὶ τὸ ἐλατήριον τοῦ μουσαροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος:

Ὁ πρίγκιψ Βόρις, διαπρεπὴς μηχανικός, εἶχε φεραθῆ, πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἰς μίαν λέσχην τῆς Μόσχας, κλέπτων εἰς τὰ χαρτιά. Ἐκδιωχθεὶς ἀμέσως ἀπὸ παντοῦ, ὅπως τοῦ ἤξιζε, κατέφυγεν εἰς τὸν πύργον τῶν Ἰβανῶν, ὅπου ὁ ἀδελφός του Σέργιος προσεπάθη νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀτιμίαν τῆς διαγωγῆς του καὶ τὸ αἰσχος, τὸ ὁποῖον ἐξ αἰτίας του θὰ ἐβάρυνεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν. Ζωνρὰ σκηνὴ διεδραματίσθη μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Βόρις, ἀφρίζων ἀπὸ θυμῶν, ἐγκατέλειψε τὸν πύργον καὶ ὤρκησεν νὰ ἐκδικηθῆ, κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον, τὸν Σέργιον.

Ἐπὶ δύο ἔτη δὲν ἠκούσθη τίποτε περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁ πρίγκιψ Σέργιος ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι παρητήθη τῶν ἐκδικητικῶν του σκοπῶν καὶ ἐξηφανίσθη διὰ πάντοτε· ὅταν μίαν ἡμέραν, ἐπῆλθεν ὡς κεραυνὸς ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας, — ἐγκλήμα, τὸ ὁποῖον κανεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν, ὡς εἶπαμεν, δὲν ἐσκέφθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κακὸν ἀδελφόν.

Δυστυχῶς, ὁ δράστης ἀπεδείχθη ὅτι ἦτον αὐτός. Ὁ πρίγκιψ Βόρις εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγον του καὶ ἐξεδίκειτο πραγματικῶς κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον.

—Ὁ ἄθλιος! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Τώνης, ἀκούων τὴν φοβερὰν, τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἱστορίαν.

—Ναί, μικρὸς μου Τώνη, ἄθλιος, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Ἰβάν. Καὶ συλλο-

γίσου, ὅτι ὁ πρίγκιψ Βόρις δὲν ἦτον ὁ πρῶτος τυχόν. Μηχανικὸς φημισμένος, ποῦ ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν νέος, εἶχε κάμῃ ἕνα σωρὸ θαυμαστάς ἐφευρέσεις. Δυστυχῶς, τὸ παιγνίδι τὸν κατέστρεψε.

Ὁ Τώνης δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τὸ τερατῶδες ἐγκλήμα αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐξάφνα ἐφώνασε:

—Καὶ πῶς εἶνε ὁ πρίγκιψ Βόρις; Πητέ μου, σὰς παρακαλῶ, τὰ χαρακτηριστικά του.

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ τὸν περιέγραψε λεπτομερῶς.

—Αὐτὸς εἶνε! ἐφώνασε πάλιν ὁ Τώνης μετὰ τὴν περιγραφὴν. Αὐτός!

—Ποῖος αὐτός;

—Ὁ κύριος μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μετὸ γιῶτ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν σκούρο μανδύα! Εἶμαι βέβαιος τώρα, καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴν σὰς καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους του. Νὰ τὸν ἀκούγατε πῶς ἐφοβήρισε τὸν πατέρα μου! Ναί, εἶνε αὐτός ὁ πρίγκιψ Βόρις, ποῦ ἤλθε ὁ ἴδιος νὰ ξεφορτωθῇ τὴ μικρὴ Μιμόζα, δηλαδή τὴ Ναδία, καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸς γονεῖς μου.

—Λές;... αὐτὸς ὁ ἴδιος;

—Εἶμαι βέβαιος!

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Ἰβάν διέταξε τὸν Τώνην νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ ἂν ἦτο ἔτοιμον τὸ αὐτοκίνητον, καὶ ἀπεσῆρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξίδι.

Ὁ Τώνης κατήλθεν ἀμέσως εἰς τὸν σταθλόν, ἀλλὰ, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, δὲν ἤυρεν ἐκεῖ τὸν Μάριον, ἔμαθε δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπηρετάς, ὅτι ὁ σωφὸρ εἶχεν ἐξέλθῃ, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ τὸν ἐκάλεσεν ὁ ἐπιστάτης.

Ἐν ταῦτοις δὲν ἄργησε νὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπε δὲ εἰς τὸν μικρὸν γκράμμ ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἐχρειάζετο κάποιαν ἐπισκαυὴν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ξεκινήσουν πρὶν ἀπὸ τὴν μίαν τοῦ ἀπογευμάτου.

Ὁ μικρὸς μας φίλος ἔτρεξεν ἐπάνω νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἰβάν, καὶ πάλιν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν σταθλόν, ἀλλὰ διὰ νὰκούσῃ, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μαρίου, ὅτι ἡ ἐλλάβῃ τοῦ αὐτο-

κινήτου ἦτο μεγαλύτερα ἀπ' ὅσον ὑπέθεσεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι εἶχε σπᾶσῃ καὶ ὁ σωλὴν τῆς διοχετεύσεως τῆς θερμότητος καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ ἐχρειάζετο ἀκόμη μισὴ ὥρα, διὰ νὰ διερχθῶν ὅσων ὄλα.

Τι νὰ κάμουν; Ἐπρεπε νὰ περιμένουν... Ὁ Τώνης ἀνυπομονοῦσεν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡ βραδυτὴ ἐκείνη ἦτο σκόπιμος, Ἐπιτέλους, εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, εἶδε τὸ αὐτοκίνητον νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ νὰ σταματᾷ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς βίλλας.

—Κύριε Ἰβάν! ἐφώνασε ἀμέσως κατεβήτε γρήγορα! τὸ ἀμάξι εἶνε ἔτοιμο!

—Ἐδῶ εἶμαι! ἔφθασα! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης ἀπὸ μέσα.

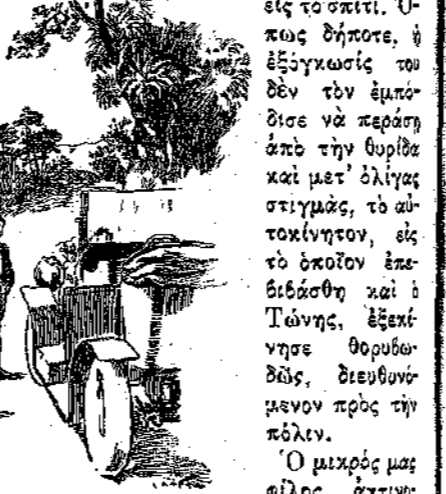
Καὶ πρὸς μεγάλην του ἐκπληξίν, ὁ Τώνης εἶδε νὰ παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος φουσκωμένος σὰν μπαλλόνι, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ δυσκολίας ἀνεγνώρισε τὸν γέροντα Ἰβάν.

—Πῶς ἐγίνατε ἐτσι; ἐφώνασε. Δὲν εἴσθε ἄρρωτος, ὑποθέτω;

—Ὅχι, ἠούχασε, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης. Μόνο ποῦ ἔκρηξε νὰ πάρω τὰ μέτρα μου... Ἐ, ὅταν φεύγῃ κανεὶς γιὰ τέτοιο ταξίδι... Γιὰ καλὸ λοιπὸν καὶ γιὰ κακὸ, ἐφωδιάσθηκα καὶ ἐγὼ μὲ λίγα ὄπλα.

—Ἄγλα ὄπλα! τὰ λέτε αὐτά; ὑπέλασεν ὁ Τώνης γελῶν. Σεις ἔχετε ἐπὰν σας ὀλοκλήρο ὄπλοστάσι!

Πραγματικῶς, ὁ γέρον Ἰβάν εἶχεν ὀπλισθῆ μὲ ὄλα τὰ πιστόλια καὶ μὲ ὄλα τὰ ρεβόλβερ ποῦ ἠμπόρεσε νὰ εἰρῆ εἰς τὸ σπίτι. Ὅπως δὴποτε, ἡ ἐξυγκωσὶς του δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ μετ' ὀλίγας στιγμῶν, τὸ αὐτοκίνητον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεβιβάσθη καὶ ὁ Τώνης, ἐξεκίνησε θορυβῶδῶς, διευθυνόμενον πρὸς τὴν πόλιν.

«Αὐτὸ τὸ τί ποτε διήρκεσε σχεδὸν τρία τέταρτα τῆς ὥρας...»

ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρίγκιπος, πολλὰκις τῷ εἶχε δοθῆ εὐκαιρία νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητον, καὶ τοῦ ἤρπει πολὺ τὸ συναίσθημα ποῦ δοκιμάζει κανεὶς, ὅταν τρέχῃ μὲ ταχύτητα πενήνητα χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ εὐχαρῆστικὸς τοῦ Τώνη ἦτο διπλῆ. Ἐκτὸς τῆς

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

Ἐνα μεσημέρι ἀνέβαινα κάπου μὲ τὸ τράμ, γεμάτο ἀπὸ κόσμο, —ὅπως συμβαίνει πάντοτε ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἀκανόνιστη καὶ ὅλη τὴν ὥρα ἔκανε στάσεις. Ὅπως ὅταν ἐρχονται τὰ κάρρα φορτωμένα ἀπὸ τὰ σφαγεία καὶ μὲ τοὺς μεγάλους τῶν βαλλισμοῦς, τρέμουν καὶ ἀλλήλοχτυποῦνται τὰ σφαγμένα ζῷα, εἶται ἐπηγωνιόχροντο καὶ εἰ ἐπιβάται καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ κρατηθοῦν σφιχτά. Μόνον ἕνα παιδί, μὲ ρούχα ὄχι καὶ τόσο καινούργια, ἀλλὰ μὲ γυαλισμένα παπούτσια καὶ κενισμένα μαλλιά, —μὲ μίαν χωρίστρα μάλιστα βαθύτατα χαραγμένη, τόσο, ποῦ ἀπεκάλυπτε τὸ κρᾶνιον, καὶ ἐπρόξενον τὴν ἀποστροφὴν, —τὴν ἰδιότητά μου τοῦλάχιστον, —μόνον αὐτὸ δὲν καταδέχετο νὰ κρατηθῇ. Ἐνόμιζε ἴσως πῶς τὸ προσέχουν καὶ τὸ θαυμάζουν ὄλοι, καὶ μάλιστα κάποιος κύριος κοντὰ του, παχύς, κἀθιδρῶς, ποῦ ἐγύριζε καὶ ἐκτυτοῦσε μὲ μὲγάλα ἀπλανῆ μάτια καὶ ἀνέσυρε τὸ ρολόι του ἀδιακόπως καὶ ἐσφάγγε τὸν ἰδρωτὰ του. Σὰς βεβαίῳ ὅμως —καὶ ἤθελα νὰ τὸ βεβαιώσω καὶ ἐκεῖνο, γιὰτὶ ἐταρασσόμενον νὰ τὸ βλέπω ν' ἀγωνίζετο νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του, —ὅτι δὲν ἐπρόσπεγε κανεὶς τὸ κατόρθωμά του. Καθένας εἶχε τὰς σκέψεις του καὶ τὰς προσπαθείας του.

Ἐξάφνα, σ' ἕνα σταυροδρόμῳ, ἐφανίσθη ἕνα αὐτοκίνητον, ποῦ ἔτρεχε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα, μὲ μίαν ταινία λευκὴ κοινόροστου ἢ σύγκρουσις θὰ ἐγίνετο ἀσφαλῶς, ἂν ὁ ὀδηγὸς δὲν ἐπρόφθανε νὰ σταματήσῃ μ' ἕνα τίνιγμα δυνατὸ. Ὅπως ἕνα μὲγάλο ἀμάξι ποῦ ἔρχεται φορτωμένῳ βαρετῆς πᾶρας ἀπὸ τὰ λατομεία, ὅταν χτυπήσῃ ἀπανά σὲ κανένα φράγμα, θὰ συγκλονισθοῦν αὐτὸς καὶ θάλληλοσυγκρουσθοῦν, —ἐτσι καὶ οἱ ἐπιβάται ἐκλονίσθησαν ὁ ἕνας κοντὰ ἑστὸν ἄλλον ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἔπαθε τίποτε. Μόνον τὸ παιδί ἔλασε τὴν ἰσορροπίαν, ἔγυρε μπροστά, ἔγυρε πῆδ πολὺ, ἐσκούντησε ἐκεῖνον τὸν κύριο, ἐπάτησε τὸ πόδι μίᾳς κυρίας καὶ ζαπλώθηκε χάμω, ἑστὰ πόδια ἐνὸς ἄλλου, ποῦ τ' ἀρπαξὴ δυνατὰ γιὰ νὰ κρατηθῇ. Ἐπηκολούθησε ταραχὴ καὶ φωνές: «Ὅχι, πρότερε, παιδί μου!» ἐφώνασε ἡ κυρία ἄλλη, ποῦ εὐσπλαχνικῆ: «Ἄχ, μήπως ἐκτύπησε;» «—Ποῦ χτύπησε;» «—Τὸ κακόμοιρο, θὰ χτύπησε καλά.» «Καλὰ νὰ πάθῃ. Νὰ προσέχουν.» «Τρελλόπαιδα! Ὅλο τρέλλες καὶ ἀνοησίες! Ἐνας ἄλλος πάλι χθές...» Τὸ παιδί σηκώθηκε μὲλις χαμογελοῦσα καὶ τὸ πρόσωπὸ του ἦτανε κόκκινον σὰν παπαροῦνα.

«Ἐνας ἄνθρωπος φουσκωμένος σὰν μπαλλόνι...» (Σελ. 312, στ. γ')

λοῦ καὶ οὕτως τὸ θέαμα τῶν διαδοχικῶν, τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκείνων κολλήσκων τῆς Μεσογείου, εἶνε διὰ τὸν ταξιδιωτὴν ἄκομη μεγαλοπρεπέστερον.

Ὁ Τώνης θὰ ἐξέβαλλε κάθε στιγμὴν ἐπιρωνήματα θαυμασμοῦ, ἂν, ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ χωρίον του, δὲν ἀπεροφᾶτο ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς Ναδίας. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἰβάν δὲν ἐθαύμαζε περισσότερο, διότι ἐσυλλογίζετο τώρα τοὺς κινδύνους ἐκείνης τῆς ἐπιχειρήσεως, τοὺς ὁποίους πρὶν δὲν εἶχε συλλογισθῇ.

Πῶς, ἀλήθεια, ἕνας ἄνθρωπος ἡσυχος, φρόνιμος καὶ ὄχι πολὺ γενναῖος, σὰν τὸν Ἰβάν, ἀπεφάσισε, σχεδὸν ἀσυλλόγιστα, νὰναλάβῃ τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἀποστολήν;

Ὁ γρηαῖος ἐπιστάτης ἀπορούσε τώρα καὶ ὁ ἴδιος καὶ, ὅταν ἐκαλοσυλλογίζετο τὸ πρᾶγμα, μίαν μὲγάλη ἀνατριχίλα, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὰς ρίχας τῶν μαλλιῶν του καὶ καταλήγουσα εἰς τὰ πέλαμα τῶν ποδῶν, περιέζονεν ὄλον τοῦ τὸ σῶμα. (Ἐπεται συνέχεια). ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Κρίμα, ποῦ ὅποτε τώρα δὲν ἦταν ἔμμερο ἢ συμπαθητικὸ. Μία σύσπαις πόνου στὸ πρόσωπὸ του, ποῦ ἐνοούσεσεν ὅτι ἀγωνίζετο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του κάτω ἀπὸ τὰ γέλια. «—Δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν ἐχτύπησα, Δὲν... μὴ κειράζεσθε.» Ἄρκαξ μίαν φάβα καὶ ἐδαστήχθησε καλά. Ἐπῆγε νὰ βγάλῃ ἕνα μαντήλι νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρωτὰ του, ἔβαλε τὸ χέρι σ' τὴν τζέπη, ἀλλὰ ἀνέσυρε κάποιον βρώμιον μαντήλι καὶ ἐπρότιμησε πάλιν νὰ τὸ χύσῃ. Ἐσκουπίσθη μετὰ τὸ μαντήλι του καὶ αὐτὸ ἠδύχησε τὴ στενοχωρία του. Καὶ ἄλλοτε ἔλασε νὰ βγάλῃ τὸ μαντήλι, ἀλλὰ σταμάτησε τὸ χέρι του.

Τὸ τράμ προχωροῦσε. Οἱ ἐπιβάται τὸ λησμονοῦσαν πάλιν καὶ ἀνέλαβαν τὰς σκέψεις των. Καὶ ὅμως πάλιν ἐκεῖνο ἐνόμιζε πῶς τὸ οἰκτιροῦν ὄλοι μέσα τους. Καὶ ὅταν ἐφθασε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του, κατέβηκε γρήγορα καὶ ἔδωκε ἕνα στενογάμμο, σὰν ν' ἀνεκουρίζετο ἀπὸ ἕνα μὲγάλο βάρος. Τὸ κῦτταξ, καὶ τὰ βήματά του φανέρωναν ὅτι δὲν ἦτο ὅπως τὸ ἐδειχνε ἡ χωρίστρα του· γύρισε καὶ μίᾳς κῦτταξε μ' ἕνα φοβισμένον βλέμμα. Ἐνόμιζε πῶς ὄλοι θὰ τὸ κῦττάζουν. Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ πῶμε τὴν ἀλήθειαν, σὰς βεβαίῳ, —καὶ ἤθελα νὰ τὸ βεβαιώσω καὶ ἐκεῖνο, —ὅτι μόνον ἐγὼ τὸ κῦτταξα...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παιγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μουσικοδιδασκαλεῖον τῶν Φύλων

ΔΕ	ΦΟΣ	ΒΟ	ΠΕ
ΘΗ	ΣΤΡΟ	ΛΟΝ	ΕΙ
ΤΗ	ΦΟΝ	ΣΙΑ	ΡΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ὄπλων.

β') Διὰ τοὺς Τετταρακοσμίους

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

Rébus.

pir	vent	venir
un	vient	d'un

Ἄλλοις: Αἱ λύσεις —ὁσονδήποτε ζήτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαραίτητως ἀπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Ἰσοεῖς τοῦ 37ου φύλλου

α') Ὁ κρυμμένος εἶνε ὀπίσω ἀπὸ τὸ ζῶον, παρὰ τὴν οὐράν, καὶ φαίνεται ἂν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνας, γίνῃ βάσις. —β') Πατρίς, Ἐθνος, Ἐστία, Νέα Ἑλλάς, Ἀστὴρ. —γ') Σῦκα (ΣΥ, ΚΑΤίνα...—δ') Les cinq doigts de la main s'assemblent, mais ne se ressemblent pas.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

— IV —
Γέλιο τό δάκρυ θά γενή,
όπως έγινε δάκρυ
τό γέλιο από τό στόμα μας
εις τού ματιού τήν άκρη.

— V —

Τί κι' άν φουσκώνη ο άνεμος
τά κύματα και πέρα;

— VI —

Κοντά στη λήθη ή χαρά
και στη χαρά ή λήθη.

— VII —

Τό δένδρο πέφτει σύσσωμο
τό πέφνει τό ποτάμι.

— VIII —

Όσα παλάτια χτίσαμε
παιδιά στ' άκροθαλάσσι,

— IX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— X —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— I —

Όσα παλάτια χτίσαμε
παιδιά στ' άκροθαλάσσι,

— II —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— III —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— IV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— V —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— IX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— X —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXVI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXVII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— I —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— II —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— III —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— IV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— V —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— VIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— IX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— X —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XVIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XIX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XX —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXIV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXV —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXVI —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

— XXVII —

Όλα είνε κατάξερα
στού θεριστή τή λαύρα

μικρό στην άγκαλιά, με την θυμ. θλιμμένη,
τά εστρέμεινε. Η δυστυχισμένη, αφού μας
ευχαρίστησε, μας διηγήθη, γιατί εμείς
την παρακαλέσαμε, την ιστορία της.

Η σύντομη αλλά θλιβερή ιστορία της
ήρθε στον οίκον μας. Από την άνοιξη
πότε εβλέπαμε στις διάφορες γωνίες του
μεγάλου δωματίου, και άλλες οικογένειες
προσφώνων, με το ίδιο παραπάνω ζογρα-
φισμένο στην θυμ. όλων, κ' εσυλλογισθή-
καμε ότι όλοι αυτοί, οι οποίοι εινε τώρα
σαν ζητιάνοι κοινωλειασμένοι, διηθροσαν άλ-
λοτε άνθρωποι εδνυχισμένοι και ότι όλοι
κατόπιν ή ίδια τραγική ιστορία ώδήγησεν
εδώ. Εργάζαμε άπ' εκεί με τον φίλον μου
λατρημένοι και απεπτόμενοι, ποσοι ακόμη
άδελφοί μας στεναίνουν υπό τον τυραννι-
κόν ζυγόν των Τούρκων. Και μέσ' στην
άγανάκτησή μας, ένας όρκος έφθασε ως τή
χείλη μας: "Όχι δέν θα άφίσωμε τους
άδελφούς μας επί πολύ ακόμη να υποφέ-
ρουν. Γρήγορα θα τους ελευθερώσωμε
όλους."

Ετοιμαζόμενοι να της άπαντήσω και να
δικαιολογηθώ, όταν άκουσα τή φωνή της
άδελφής μου: "Εί κοιμήθηκες, μου φώνα-
ξε, τόσο πιά κουράσθηκες σαν νάσαι καμ-
μιά γρηά;..."

— Άλλη από δω, έφώναζε θυμωμένη,
μα συνεννόησι ελάτεις;
— Με ποιόν, καλέ;
— Νά, με κείνη που...
— Πού είδες στον ύπνο σου, ε;
— Άκτις 'Ελλού

— Ελα δώ, υπηρέτρια Μπέλλα, να πές
τό παιδί με τάμαξάκι σ' την κουμπάρα.
Κι' άμέσως ή Μαρίτσα βάζει σ' ένα
μικρό κοροτσάκι την κουκλα της και τό
σπρώχνει μ' όλη της τή δύναμη, για τό
φθάση σ' τό σπίτι της κουμπάρας, κι' ά-
ποτίσω σπρώχνει και τή γατούλα. Μα ή
γατούλα που ήταν πολύ παιχνιδιάρη, σαν
είδε κι' έτρεχε τό κοροτσάκι που ήταν με-
γάλο, άρπαξε την κουκλα από τά μαλλιά
και της τάβγαλε.—Και τώρα ή μικρή Μα-
ρίτσα κλαίει έπαρηγόρητα, που αντί να
πάη την κουκλα σ' την κουμπάρα της,
έβγαλε τά μαλλιά της. Και δέν έπαψε πιά
να κλαίη, παρ' όταν την καλόπιασε ή μα-
μά της με ζαχαρωτά και της ύπασχεθή
ότι θα της πάρη άλλη.

Πόσες φορές σ' τή ζωή μας ζητούμε
πράγματα που νομίζουμε ότι θα είνε
για καλό μας, και όμως μας βγαίνουν σά
κακό...
— Άκτιή

ΤΙ ΜΑΣ ΨΑΛΛΕΙ Η ΝΕΟΤΗΣ
Είχα γυρίση από μακρινών περιπάτο
και έπεσα κουρασμένη σ' ένα καναπέ...
Έξαφνα βλέπω νάνοιγγ ή κόρη και
νά! ένα ζωηρό κορίτσι όλόξανθο, με
λευκά φορέματα και με τό χρώμα της
ύγαιας σ' τό πρόσωπο, παρουσιάσθηκε
μπρός μου. «Ποιά είσαι;» τή ρώτησα,
γιατί πρώτη φορά την έβλεπα. «Με γνω-
ρίζεις πολύ καλά, μου άποκρίθηκε» είμαι
ή Νεότης.— Μπιά! σ' είσαι, χρυσή μου
Νεότης, τής είπα, τί όραία!.. Είσαι ή
όραιότερη έποχή τής ζωής μας. Είσαι...»
Μά με ένα νεύμα, μου έκοψε τό καρ-
δόγι των έπαίνων μου. «Είμαι, είμαι...
μου είπε, και όμως έχω πολλά παράπονα
έναντίον σου. Χθές ακόμη σέ άκουσα
να λέγεις, όταν είδες τον καθηγητή σου
νάρχεται, «χι! πότε θα τό μάθω πιά;
Τί καλά ή μαμά που ξέννοιασε!» Και
τί δά κείμης παρακαλώ, όταν θα τό
μάθεις; Άλλά δέν είσαι μόνο σ' ό. Πόσο
μαθηκαί, όταν γυρίζουν από τό σχολείο,
βαλισμένοι από τά πολλά μαθήματα,
πετούν με θυμό τά βιβλία και ρίχνουν
ζηλιάρικα βλέμματα σ' τον παππού, που

καθισμένος σ' την πολυθρόνα του δια-
βάζει κανένα ευχάριστο βιβλίο και...
κουκουλάει. Άν ξερόστε πιά; Ζηλεύει
και κείνος τή θέσι σας! ο παππούς
όμως με τό δίκιο του, γιατί δέν μπορεί
νά γίνη σαν κ' εσάς, ένώ σεις δώ γίνετε
σαν κ' εκείνον και τότε θα θυμάσθε τά
περασμένα και θα λέτε με πόνο: που είστε
καϊμένα νε σ' α τ α!...»
— Ετοιμαζόμενοι να της άπαντήσω και να
δικαιολογηθώ, όταν άκουσα τή φωνή της
άδελφής μου: "Εί κοιμήθηκες, μου φώνα-
ξε, τόσο πιά κουράσθηκες σαν νάσαι καμ-
μιά γρηά;..."

— Άλλη από δω, έφώναζε θυμωμένη,
μα συνεννόησι ελάτεις;
— Με ποιόν, καλέ;
— Νά, με κείνη που...
— Πού είδες στον ύπνο σου, ε;
— Άκτις 'Ελλού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, όδου Ερμούπολις
την 27ην Αυγούστου 1916.

ΤΟΝ Διαγωνισμόν του Κρυπτογραφικού,
Τραγουδι της Λευτεριάς, άν τον κάμω, θα
φρονίσω να είνε ούτω πώς, ώστε να μόν ήμ-
πορούν όλοι να στείλουν την ίδιον λύσιν. Πα-
ραδείγματος χάριν, τό πρόβ. άναγνώστων κείμενον
ή είνε ένα ζήτημα του όποιου να ζητηται και
ή λύσις. "Η να του λείπουν και μερικά λέξεις
διά να μαντευθών. "Η να είνε φωνηεντέλιπον.
Βλέπετε, ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι.—Διά τό
άλλο δέν έχει δίκιο. "Η Αίτητά λέγεται και
Αίτηνα. Τό ψευδώνυμον Τέλλος" Άγρος έδο-
ξάσθη από τον ήρωα της Μακεδονίας, τον άει-
μνηστον Παύλον Μελά. Προς τιμήν του ήρωος
τό έπλην ο φίλος μας, που τό τιμά τώρα και
αυτό; με τό όρατά μου έργα.

Τί έπαθε τό καίναρο τό Ναυτάκι της Κα-
βάλλας! "Ηθελε να έβη από εκεί εις τας Αθή-
νας και ή τύχη του τό έρριψεν εις την "Ελευ-
θερίαν", τό ατιμόλοιο που έκεί! Εδνυχώς που
έξώφλησε μόνον με τον τρέμον. Αιτί: φαντά-
ζεσθε τι έγινε, μέσα εις τό πλοτον, την στιγμήν
της άναφλέσεως! Άλλά ο πλοίαρχος εχρ την
ετοιμότητα να συγκρατήση τους έπιβάτας, να
κάμω όλοταχώς προς την ερηάν και να ριφή τό
πλοτον του έγω. "Έπει έσώθησαν όλοι, και τό
Ναυτάκι της Καβάλλας μαζι, που μου περι-
γράφει πολύ όρατα τό ναυάγιόν του.

Ο Κύνος, ο νέος μου φίλος, μου γράφει:
"Από μεθαύριο πηγαίνω στην Κηφισιά να
κάμωμε ένα μήνα έξοχή. Εκεί, αγαπητή Δι-
άπλασι, θα είμαι όλος άφωτισμένος εις σέ.
Θά σε διαβάξω με περισσοτέραν ακόμη αγάπην!..
Τί καλές ώρες θα περάσω! Γιατί είσαι και σ'
καλάτια του και ή νύχτα ερρίξε τον μαύρο
της πέπλο.

Τώρα απλώθηκε μία άπόλυτη ήσυχία
γύρω μου. Βγήκαμε τ' άστέρια άπάνω
στον ούρανό και τραροσβύνουν. Δυό νυ-
χτερίδες πετώνε από πάνω μέσα στην ή-
συχία τής νύχτας. Κ' έγω κάθουμ σ' ένα
βράχο, κυττάζοντας την όραία φύση...
Ματομένο 'Ηλιοβασιλέμμα

—ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ—
"Η άρχη είνε ή σκορία τής ψυχής.
"Ο άνθρωπος ο θεωρών την εγγασίαν ως
σκοπόν, ως εαυροσύνην τής ζωής, δέν θα
έπιζητήση ελάφρυνσην τής εργασίας του,
έπιβαρώνον δι' υπερβολικής εργασίας άλ-
λους.

Ο θάνατος είνε ή άρχη έτέρου βίου.—
"Η τέχνη του να παρατείγη κανείς την
ζωήν, συνίσταται εις τό να μη την συν-
τομέη.

Ασπρη του Βέρα
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ
"Ο Διδάκαλος.—Τάχη, ποια είνε τά α δ ο ν
τα κτηνά;
"Ο Ιάκωβ.—"Όλα. Διότι κανένα πουλί δέν
έχει δόντια!

Απορία του Τοτό.—"Αφού ή Γη είνε
άστρο, γιατί δέν τή βλέπομε στον Ουρανό;
"Εστάλη από τον Διάκοντον "Αστέρος
"Ο Μανιαπής.—Τί κείνι; εδώ, Νίκο;
"Ο Νίκος.—Χόληχαν τά στίχτα κι' άνακα-
τιώθηκαν με καμμένα. Τάνάσω λοιπόν ένα- ένα,
για να είδη ποια είνε άπαντα και ποια καμμένα,
και να τα ξεχωρίσω.

την την ύπερτίμησιν του χαριστού, να εκδίδεται
τό φύλλον τακτικά διαταξιόδον, με την ίδιον
συνδρομήν, με την ίδιον τιμήν, — είνε ή ημ-
πορούσαμεν να εγγυώμεθα! Άντι λοιπόν να όνει-
ρευόμινθα δεκαεξασέλιδά και να λυπούμεθα που
τελειώνει γρήγορα τό διάστημα του όκτοσέλιδου,
ας λέμε, πάλι κα! α και πάλι κα! α!

Η Παύλις των 'Ηρώων, που μου γράφει
και σήμερα ένα όραιότατο γράμμα, μου άνθυ-
μίζει, ότι... έξέλασα να ήμω εις τό περασμένον
φύλλον Κριτικόν της Σελίδος του 3του. Άλλή-
θεα, δέν έβρα κ' εγώ πιά; μου διέφυγε. Και
δυστυχώς, τώρα δέν έχω καιρό να ξαναδιαβάσω
τά κομμάτια και να τά κρίνω στο σημερινό,
γιατί είνε άργά και ο τυπογράφος περιμένει να
τυπώση. "Ας είνε λοιπόν. Με δύο λόγια: Η
Σελίδα ήτα όραία. Από τά παξά, θυμούμαι τό
πολύ πρωτότυπο κομμάτι της "Ανθιμωμένης
Βαμβακίδος. Και από τά έξμετρα, τό "Φίλι
της Μάννας" του Βόρσανος.

Όραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οι έξής: Φιλελεύθερη Κερκυραία,
Τριστένη, Γερμανόπου, Νερό της Αθήνης,
Πατριός Βισμήχανος, Καμέλια, Ακτιή, Ρο-
ζεντά, Άνδρέο Κυριακόπου, Έρωσ της
Πατριδος, Χαμόγελο της Νίλης και "Αμαρνή-
λις της Παμβώτιδος.—Έξέλεσα τας παραγ-
γελίας των και τους ευχαριστώ όλους για τά
καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.
Ασπρη την εβδομάδα έλαβα τό έξής:
"Αύσι; 'Ηβίνα.—Σκέψεται και γράμματα.—
"Αγροπνησάς ποτέ;—"Οι φίλοι του πτωχού.—
"Τά δύο σύννεφα.—"Η μασκαράτα της
κουκλάς.—"Η γιαγιά.—"Αδελφός και ά-
δελφή.—"Συλλογική Άναμνηστική.—"Οι λι-
πταί.—"Που κατοικεί ή εύτυχία.—"Μύρη-
νες.—"Επιγράμματα, Π. Πνεύματα και διάφορα
διά τους 'Εδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΙΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδδεν ψευδώνυμον ερηγιότατα ή άνανοσται.
άν δέν συνοδεύεται από δύο δικαιώματας δε. 1.
Τά έγκρινωμένα ή άνανοσται ισχύουν άπό της
30 Νομβριου 1916. "Όσα συνοδεύονται από Α. ά-
νήκου εις άγόρα, και δσα από κ. εις Κορτία.

Νέα ψευδώνυμα: Βοσκοπούλα του Πη-
λιου, κ. (ΜΖ). "Χ", ε. (ΑΠ). Νερό της
Αθήνης, κ. (ΝΠ). Δόξα του Βενιζέλου, ε. (ΔΜ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Μικρά Μυστικά έπινοήσαν νάνναλλά-
ξουν: ή Βοσκοπούλα των Αλπίων (0) με
"Ελπίδα της 'Ελλάδος, Ζήτω ή Διάπλασι,
Αμνοσταγές Σαραντάκορον, "Ιδιότροπη Σαρ-
θούλα, Τιάχρον, Έδαν.—δ Έγγρηνη "Ιππό-
της (0) με Φρόσουλαν, Άλιαν Τρελλοβίαν,
"Εγγλέζικα.—τό Νερό της Αθήνης (0) με "Η-
ροσά του 1913, Κραυγήν Νίλης, Μονάκριβην,
Δαρνιάλαδα, Δορεαί, Χάριν, Φοβίαν, Πα-
νιλλήγιον Πόθορ.—ή Τριστένη (0) με Θα-
λασοπούλη του Στόλον, Γ'α την Πατριδα,
Αμνομωμένο Δαρνιάλαδο, Νόσων, "Ωραιόπαδη,
"Ιδιότροπη, Διγρηνη, "Ευπερον.—ή Φιλε-
λεύθερα Κερκυραία (0) με Φιλελεύθερον "Ελ-
ληνίδα, "Ανθιμωμένη Βαμβακίαν, Μασκρηλιαν
της Χάριτος, Χρυσόνην.—τό Τραγουδι της
Λευτεριάς (0) με "Αντανοστούλους, Φιλελευθέ-
ρους και Αμνομωμένους.—τό Παμβώτιχο Δα-
βολάκι (0) με "Ανθος των Δειμώνων, Χα-
λασμόν Κόσμον, Πόθορ της Πατριδος, "Εβε-
λίαν.

Η Διάπλασις άνακτάςται τους φίλους
της: Μονομωρία των Φέλλων (δχι; αυτά
δέν θα δημοσιευθών) Μυστήριον (τό Άρσά-
κτον μου φαίνεται τό καλλίτερον" έπει σπουδά-
ζων και ε' κορί

ἀποῦ θέλης νὰ καθίσης καὶ τὸν χειμῶνα καί, ἢ Πατρὶς ὑπεράνω θλῶν!) Ὁραίαν Γαλιταίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) διευθύνσεις δὲν δίδω (ἐπισημὸς τοῦ τῆς διὰ Μικρῆς Ἀγγελλίας καί: ἂν θέλῃ...) Ἀντίθετα τῆς Δόξης (ἔχει καλῶς τὴν 15 Σαπτιμῆδου.) Ἀπόγονοι τοῦ Καίσαρος (ὄχι, οἱ «Κινεζικοὶ Συνδυασμοὶ» ἔχουν καταργηθῆ πρό πολλοῦ, πολὺ δύσκολη Ἀσκήσις;) Θαλασσοπολιε τοῦ Στόλου (ὅτι καίτοι καὶ Διαγωνισμὸν ποιήματος, δὲν σημαίνουν 12 ἀραδίτες παραπάνω ἢ παρακάτω) Τελούιλλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) συγγαίω καὶ τὸν ἀδελφὸν σου διὰ τὸ ἄριστον, καὶ σὺνα ποῦ δὲν ἀσπίνει νὰ κοιμηθῆς τὸ πρῶταίν του) Πρόσφυγα (ἐτήρησαν) Μεσασηνιακὴ Ἀκτήν (ἔχει καλῶς) Ἀρθροειμένον Κουραμπιεν (εὐχαριστῶ) ἔγγραφοι νὰ ἐλάβατε καλὰς εἰδήσεις! Ὁρκενιάν (ἔσπευλα) Κῆρα τοῦ Ἰονίου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἑλλῆρα Ἀεροπλάνον (ἔσπευλα) Σχολαστικὸν Φιλόσοφον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μονιαιοπόδων (ἔσπευλα) Θεραυτοῦλον Γ. Γ. (χαίρω πολὺ, γράφε μου) Χ. (εὐχαριστῶ) ἦτο διὰ τὸν Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐκταλῶν) Σ. Σ. Κοιλ. (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) Φαρσὸν (πῶς νὰ σοῦ ἐγκοιθῆ, ἀποῦ οὕτε τὸνομά σου ἔγραψες, οὕτε ἀνδρομητῆς εἶσαι; διάβασι τὸν Ὀδηγόν) Ἐθνητὴν Ἀναγνήσαν (τὸ «Ἐγκοι» ἀπαίδειον Λεξικόν τοῦ κ. Μπάρτ) Χουσιλλίδα (ἔσπευλα) Α. Ν. Φραγ. (φωτογραφία ἐλήθη) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔσπευλα) Ἰάδρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀμηρικὴν Ἰθάκην, Χρυσὴν Ἀκτίνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἀυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνένχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου

496. Λεξιγράφος

Ὅποιον ὄπην ἂν ἐνώσας
 Μὲ καινὸν τὸ κρητικόν,
 Παρυσθὲς ἢ ἀφνερώσης;
 Τῆ; Ἑλλάδος; ποταμῶν;
 Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Ἀϊός

497. Μεταγραμματισμός

Ἐνάλε Δέλτα, βάλε Λάμβδα
 Καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ θέλῃ,
 Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος
 Γίνεται μακροῦ κορυφῆ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Πολεμιστοῦ

498. Αναγραμματισμός

Θλίεις, λύσα μου, ἀσκάκι
 Μ' ἀποκλῆα ν' ἀποκλήσης;
 Ἄρκει μόνο ἓνα νησάκι
 Νὰ τὸ ἀναγραμματισθῆς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πηλέως

499. Δίνγμα

Φυτὸν παρόχθιον τὸ ἀρσενικὸν μου
 Μικροῦλα νῆσος τὸ θηλικὸν μου.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἰα. Πελεκάνου

500. Μωσαϊκὸν

Παίρνε, δίνεις;
 Δένεις; Λύνεις;
 Βάλεις; βγαίνεις;
 Κ' ἔλω... πίνεις!
 —Πῶς αὐτό;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐγνετικοῦ Δέοντος

- 501. Γωνία**
- + * * * * = Δένδρον καρποφόρον
  - * + * * * = Κοινὴ τροφή.
  - * * + * * = Ἐρπετιν.
  - * * * + * = Πυροφυσικόν.
  - * * * * + = Πῶδες τῆς Αἰγύπτου
  - * * * * + * = Φυτὸν εὐώδες.
  - * * + * * = Μέρος τοῦ φυτοῦ.
  - * + * * * = Ἐγκλημα.
  - + * * * * = Ἀρχαία ποιητρία.

Καθῆτος ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
 Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἑθῶν
502-506. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἐναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν καινῶν λέξεων δι' ἐκὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πῶλος, πόρος, ὄρος, δίμη, πῶς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Χρυσανθῆς

507. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῆτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαίον γλῶσσην.

1. Πηνυόν. 2. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 3. Ἀσπεριτάκι. 4. Πῶδες τῆς Θεσσαλίας. 5. Ἀρχαῖο; ὑρικό; ποιητῆς. 6. Κράτος τῆς Βαλκανικῆς. 7. Χώρα ἑλληνική.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ρεζεντῆς

508. Ἑλληποσύμφωνον

α - υ - ισ - σεω - η - ο - ιη

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀνδραγάτης Πασκαλιάς

509. Γρίφος

Χορ	δρα	1	δρα
M	δρα	δρα	μ' ἄχ 1

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φρουροῦ τῆς Πατρίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 23 καὶ 24

281. Γαλιτίας (γάλα, τίς).—282. Νεκρός;

(Ναί, Κῶς).—283. Πλούτων-Πλάτων. Ζ

284. ΕΥΤΕΡΠΗ 285. ΜΥΣ

ΑΙΜΟΣ ΖΥΘΟΣ

Σ Σ Σ

286. Πάντων μάλιστα ἀλογικὸν σαθρόν. (Ἡ ἀνάγκη: ἐκ τοῦ μεσαίου Π καὶ ἔπειτα κατὰ ἀντὶν ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν.)—287-291. Διὰ τοῦ Φ: φράσις, ἀφρός, ἄλλα, φάρος, φωνή.—292. ΚΑΕΙΤΟΣ (Κάσος, Κλειώ, Κρέων, Κροίος, κλέτης, κλεψοσός, ΚόβηλοΣ.)—293. Ὀμφακας ἔτι εἶσιν.—294. Σοφοῦς χρῶ. (σοφ εἰς χρῶ.)

295. Πηλεόνη (πινέλο, πῖ).—296. Σάμας-ἄμμος.—297. Μεξικὸν-Λεξικόν.—298. Ὁ ἥλιος.

299. Α

300. ΜΑΚΕΔΩΝ

Α - ΝΑ - ΦΗ

Α - ΝΑ - ΤΟ - ΜΙ - Α

ΦΗ - ΜΙ - ΟΣ

Α

301-305. Διὰ τοῦ Π: πα- ρῶς, τῶπος, πικρῶς, πυρῶ.

ἀπών.—306. ΑΗΛΩΝ (Ἀθηνῶ, ρῆμα, Πά- Δος, Μινῶς; Κίμων.)—307. Λόγων ἀποροή- των ἐκπορῶν μὴ ποιοῦ.—308. Ὁ Ἐπιμενίδης ἐνομήθη ἐπὶ πενήτηντα ἐπτά ἔτη ἐντὸς σπηλαίου. (Ὁ ἐπὶ μὲναι δις - ἐκετ - μῶθοι - ἐπὶ 57-ἔτη ἐντὸς σπυ - λε - οῦ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—156]

Α νταλάσω Μ. Μυστικά πανταχόθεν. Εἰς ἀπρε- λειτάτη. Διεύθυνσις: Ἀπάντης; ἀσφα- λειτάτη. Διεύθυνσις: Ἀνδρα Σκευοῦλαν Μέ- τζου, Ἰωάννινα.

[15'—157]

Α νταλάσω Μ. Μυστικά πανταχόθεν. Εἰς ἀπρε- λειτάτη. Διεύθυνσις: Ἀνδρα Σοφίαν Κισοῦρη, Ἰωάννινα.

[15'—158]

Α νταλάσω γραμματισμοῦ. Ἐπιτομὴ νὰ γινωσκτοῦ μετ' ὅλου τοῦ γραμματισμοῦ συνδρομητῆς.—Ἐνα Χιωτῆς, p. r. Χίον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσον αἱ λύσεις, ἀδικοῦντες φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 17—23 Αυγούστου.

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννουλό- πουλος, Τάμπος τοῦ Μαροῦθου, Α. Γ. Κωσσο- πούλος, Κ. Α. Θεοῦς, Χ. Α. Χριστοφίδης, Ε. Γ. Καραβᾶς, Θ. Ι. Ρουσοπούλου, Α. Α. Τριτάτης, Π. Χ. Μετάνης, Π. Σαῦρος, Δ. Ε. Μανωλῆς, Σ. Κ. Μητροπούλου, Μ. Σ. Καραμῆλης, Ι. Γ. Κονδρουγιάννης, Γερμανοπούς, Ἐμ. Κ. Βαρθου- λᾶκης, Ἰωάννα Ἐμμάρα, Δ. Μ. Παπαγεωργιο- ούλου, Π. Σ. Χατζηναγροῦ, Εὐδ. Διακουμῆς (δὲς), Ι. Παύκος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Κατῆς, Ἐκ. Α. Κομηλιάς.

Γ. Α. Καββαδίας.

ΑΒΡΟΤΟΛΙΟΥ: Νικητῆς τοῦ Μάγου.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρουσσός, Χ. Α. Ζήτης.

ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σκ. Σ. Κοιλίας.

ΕΡΜΙΟΝΗΣ: Χ. Α. Χριστοφίδης.

ΖΑΥΤΩΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηροπούλος, Δ. Ι. Βέρροιος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νουσταράκης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χατζηβασιλείου, Μ. Τριμάρης, Α. Μήλας.

ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Α. Φερντινού, Καλλιόπη Α. Φερντινού, Ἀνδριάντα Α. Γεῦτου, Θ. Κου- βαρᾶς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Φερντινὴ Α. Τσουκανάλλη.

ΚΑΚΟΔΥΦΙΟΥ: Β. Γ. Σιδάνης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φ. Σ. Πεσοῦλης, Ἄλ. Σ. Δόσης.

Ἰδιόγραφη Ἐανδοῦλα, Κ. Κόντης, Ἑλλην. Ἀε- ροπόδος, Ἐρατοῦν Ἐδελῶνα, Κ. Α. Μαρίνης, Δ. Γ. Δεσφίλας, Αἰτήτω Γ. Δεσφίλα.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Α. Γ. Γεννηματῆς, Ἑλλῆ Πα- πασιάννου, Α. Γ. Ρεννέ, Π. Α. Νίσης, Ν. Στα- θῆτος, Α. Π. Θεοδοῦς, Κ. Π. Τριβαλιός, Κ. Π. Κατσούλης, Μαργαρο Γ. Εὐγενικόυ, Εὐφι- μία Σ. Δαρειώτου, Ν. Κατσιώλης.

ΛΗΔΟΥΡΓΙΟΥ: Κορυφαῖος.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Α. Αδαράκης.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Ἡσος τῆς Κλεισθῆς.

ΜΥΤΙΑΝΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτσιώλης, Τ. Π. Δημη- τοῦδης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρκάκωτας, Σ. Θ. Ἀνω- νύδης, Θ. Γ. Γεωργιάδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάμφωσος, Εὐφροσύνη Βερνίκη, Ἄχ. Ι. Πλατυμῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κατίνα Α. Μπίστη, Μόσχα Α. Μπίστη, Α. Μαλαγαρῆς, Κυριακῆ Ι. Χατζάνη, Σκ. Β. Βαλαμῆδης, Φοροῦ, Π. Ὁ. Τρακακού- ρος, Π. Τ. Κορωνάος, Στ. Π. Παπαῖς, Γ. Ε. Παπαῖς, Σ. Α. Στυλιανίδης, Γ. Παλαιολόγος, Ι. Α. Καλαμάτας, Α. Π. Ἰωάννου, Μαργαρο Γ. Κωνσταντι, Ι. Κ. Καραγιάννης, Θ. Δ. Σακελλα- ροπούλου, Μ. Χ. Κορωνάος, Ἠλ. Α. Παπαπέτας.

ΠΥΡΡΟΥ: Σ. Σταματιδούκος, Ἀραοῦλλης τῆς Παμβότιδος, Γ. Α. Ρομποτῆς, Δ. Α. Ἀπο- στολόπουλος.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ελ. Ἐμ. Μιχαηλίδης.

ΣΠΕΤΣΩΝ: Α. Ι. Παπαῖς, Β. Γεωργιανόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Ἀδρας, Ζωή Ε. Παύλου, Μόσχα Δ. Δαπόντες, Α. Ν. Παπαγιάννης, Φωτεινὴ Λάμπου, Κ. Κ. Ραῖνης, Π. Παναγιωτοπούλου, Ν. Παναγιωτοπούλου, Ἀθηνῶ Σ. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Δ. Σ. Γκοφῆς.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Κατίνα Κουμῆ.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Α. Μάνσης, Κική Α. Εὐστα- τιάδου.

ΧΙΟΥ: Α. Ν. Δάλλας, Α. Σ. Κατακουζηνός, Καλλιόπη Κατακουζηνού.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρων τῶν ὄνματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἔξῃ τίτλοι: ἸΩΑΝΝΗΣ Ρ. ΧΟΝΑΦΟΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΛΦΡΕΑΟΣ Σ. ΔΟΣΗΣ ἐν Κερ- κηρᾷ, ΕΥΦΗΜΙΑ Σ. ΔΑΡΕΙΩΤΟΥ ἐν Λαμείῳ καὶ Γ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ἐν Πειραιῶσι, ἐν ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Σε- πτεμβρίου.

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν ἀ- σθανθῆτε οὕτε τὴν ζέσθη τῆς πόλεως, οὕτε τὴν μοναξιά τῆς ἐξοχῆς, οὕτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε **ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"**

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὀ- ραίτετρα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀγνωσώματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!